

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-39(4)/13/JK

Warszawa, 1 sierpnia 2013 r.

DECYZJA DIH-1/43/2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania złożonego przez przedsiębiorcę Władysława Smolenia, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Władysław Smoleń Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe TARKOR w Nowym Korczynie, od decyzji Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie z dnia 7 maja 2013 r. (nr akt sprawy: ZT.8361.28.2013), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1.400 zł (słownie: jeden tysiąc czterysta złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej sześciu partii nieopakowanych filetów rybnych mrożonych w glazurze, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 30 stycznia - 8 lutego 2013 r. przez inspektorów reprezentujących Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie, zwanego dalej „*Małopolskim WIIH*”, w Delikatesach Centrum w Tarnowie, zlokalizowanych przy ul. Ignacego Paderewskiego 3, należących do przedsiębiorcy Władysława Smolenia, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Władysław Smoleń Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe TARKOR w Nowym Korczynie, zwanego dalej „*strona*”, zakwestionowano sposób oznakowania sześciu partii nieopakowanych filetów rybnych mrożonych w glazurze o łącznej wartości 706 zł, tj.:

- 10 kg limandy żółtopłetwej, filet bez skóry mrożony glazurowany w cenie sprzedaży 18,59 zł/kg,

- 10 kg pangi sum, filet mrożony, bez skóry, bez ości w cenie sprzedaży 12,99 zł/kg, zwanego dalej „*filetem z pangii*”,
- 8,81 kg tilapii nilowej, filet bez skóry mrożony glazurowany w cenie sprzedaży 18,99 zł/kg,
- 6,40 kg morszczuka pacyficznego, filet bez skóry, mrożony, glazurowany w cenie sprzedaży 13,49 zł/kg,
- 3,49 kg czarniaka, filet bez skóry, mrożony, glazurowany w cenie sprzedaży 19,55 zł/kg,
- 6,84 kg mrożonego fileta z mintaja bez skóry w cenie sprzedaży 9,99 zł/kg,

zwanym dalej „*filetami rybnymi*”, z uwagi na brak w miejscu sprzedaży na wywieszkach dotyczących tych filetów rybnym informacji o ilościowej zawartości glazury lub ryby, co stanowiło naruszenie postanowień § 17 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.), zwanego dalej „*rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych*”.

Dodatkowo pobrano do badań laboratoryjnych próbki z dwóch partii ww. filetów rybnym, tj. 1 kg limandy żółtopłetwej, filet bez skóry mrożony, glazurowany i 1,20 kg pangii sum, filet mrożony, bez skóry, bez ości. Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 8 lutego 2013 r. (nr akt kontroli: ZT.8361.28.2013). Do akt kontroli dołączono także Sprawozdanie z badań nr 42 z dnia 14 lutego 2013 r., zaświadczone, że filet z pangii nie odpowiada wymaganom jakości z uwagi na zawyżoną zawartość glazury w stosunku do deklaracji producenta (deklaracja 20%, badania 32%).

W związku z powyższymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 22 marca 2013 r., Małopolski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości sześciu ww. partii filetów rybnym, informując przy tym o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w każdym stadium postępowania. Ponadto, w piśmie tym wezwał ją do przesłania informacji o wielkości przychodu za rok 2012 oraz udzielenia dodatkowych informacji.

Odpowiadając na ww. zawiadomienie, strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień, natomiast przesłała żądane informacje, w tym o wielkości przychodów za rok 2012 r. z tytułu prowadzonej działalności w kontrolowanej placówce.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 7 maja 2013 r. (nr akt kontroli: ZT.8361.28.2013) Małopolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy Władysławowi Smoleniowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Władysław Smoleń Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe TARKOR w Nowym Korczynie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1.400 zł za wprowadzenie do obrotu nieprawidłowo oznakowanych sześciu ww. partii filetów

rybnych. W decyzji tej wskazano również, że filet z pangii został zakwestionowany z uwagi na stwierdzoną w wyniku badań laboratoryjnych zawyżoną zawartość glazury w stosunku do deklaracji producenta.

Pismem nadanym w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego dnia 24 maja 2013 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji.

Z treści ww. odwołania wynikało, iż zdaniem strony nałożona na nią przez Małopolskiego WIIH kara, dotyczyła wprowadzenia do obrotu fileta z pangii, zakwestionowanego z uwagi na stwierdzoną zawyżoną zawartość glazury w stosunku do deklaracji producenta.

W opinii strony nieprawidłowo zastosowane zostały przez organ pierwszej instancji art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. *ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności* (Dz. U. L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwane dalej „rozporządzeniem 178/2002”, gdyż zakwestionowany ww. produkt wprowadził do obrotu inny podmiot. Strona podkreśliła, że zapewniła odpowiednie warunki przechowywania i sprzedaży lecz nie jest w stanie badać laboratoryjnie każdej dostarczanej do jej placówki partii ryb.

Strona zarzuciła również błędne wyliczenie wartości korzyści majątkowej, która jej zdaniem jest równa cenie sprzedaży fileta z pangii.

Pismem z dnia 7 czerwca 2013 r., Prezes UOKiK poinformował ww. przedsiębiorcę Władysława Smolenia, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Władysław Smoleń Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe TARKOR w Nowym Korczynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 3, że każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z definicji jakości handlowej zawartej w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jest jednym z jej elementów.

Jakość handlowa, w myśl art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej, to cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, w myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wymagania jakości handlowej dotyczące oznakowania ryb mrożonych glazurowanych oferowanych bez opakowań w miejscu ich sprzedaży zostały określone w rozporządzeniu w sprawie znakowania środków spożywczych. Przepis § 17 ust. 1 pkt 3 tego rozporządzenia stanowi, że w miejscu sprzedaży środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, oprócz nazwy środka spożywczego na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego podaje się w przypadku mrożonych glazurowanych produktów rybołówstwa, dodatkowo informację dotyczącą ilościowej zawartości glazury lub ryby w tych produktach.

W niniejszej sprawie, wyniki kontroli przeprowadzonej w placówce należącej do przedsiębiorcy Władysława Smolenia, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Władysław Smoleń Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe TARKOR w Nowym Korczynie, dały podstawę do stwierdzenia, że wprowadzone do obrotu sześć ww. partii produktów nie spełniało wymagań określonych w § 17 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, ze względu na brak w miejscu sprzedaży na wywieszce cenowej informacji o ilościowej zawartości glazury lub ryby w tym produkcie. W przypadku fileta z pangii stwierdzono także zawyżoną zawartość glazury w stosunku do deklaracji producenta. Powyższe, zdaniem Małopolskiego WIIH nosiło znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej i skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1.400 zł.

Odwołując się od wydanej decyzji strona uważa, że organ pierwszej instancji błędnie zastosował art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz rozporządzenie 178/2002. Zwraca ponadto uwagę na fakt, iż nie jest ona podmiotem wprowadzającym do obrotu zakwestionowany filet z pangii.

Odnosząc się do powyższych zarzutów, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że organ pierwszej instancji wydał decyzję na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3

ustawy o jakości handlowej, na mocy której wymierzył stronie karę pieniężną z tytułu wprowadzenia do obrotu sześciu partii filetów rybnych oferowanych do sprzedaży luzem, przy których na dotyczących ich wywieszkach nie została uwidoczniiona informacja o ilościowej zawartości glazury lub ryby. Dodatkowo jedna partia z ww. filetów rybnych, tj. filet z pangii, została zakwestionowana z uwagi na stwierdzoną wyższą zawartość glazury w stosunku do deklaracji producenta. Wbrew więc przekonaniu strony, wymierzona jej kara nie dotyczy jedynie wprowadzenia do obrotu niezgodnego z deklaracją producenta w zakresie zawartości glazury fileta z pangii, lecz również nieprawidłowego oznakowania ww. filetów rybnych w miejscu ich sprzedaży. W tym miejscu należy wskazać, że ich łączna wartość stanowiła kwotę 706 zł. Zatem, mając na uwadze dyspozycję art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, który stanowi, że nałożona kara pieniężna nie może być niższa niż 500 zł i nie wyższa niż pięciokrotna wartość korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie zakwestionowanych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji mógł wymierzyć stronie karę w wysokości nawet 3.530 zł (5 x 760 zł). W świetle powyższego, zarzut strony w kwestii nieprawidłowego wyliczenia przez Małopolskiego WIIH wartości korzyści majątkowej należy uznać za bezzasadny.

Prezes UOKiK wskazuje ponadto, że art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości artykułów rolno-spożywczych podlega karze określonej w tym przepisie. Ustawodawca zakłada więc istnienie odpowiedzialności w każdej sytuacji wymierzania kary pieniężnej z tytułu naruszenia przepisów prawa żywnościowego. Oznacza to, że samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzenia do obrotu nieodpowiadających jakości handlowej produktów, powoduje konieczność nałożenia stosownej kary (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r., sygn. VI SA/Wa 894/10). Odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny, natomiast przesłanką jej przyjęcia jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 października 2012 r., sygn. II GSK 1339/11).

Podkreślić należy, że w prawie żywnościowym pojęcie „wprowadzenie do obrotu” dotyczy każdego etapu obrotu (również sprzedaży detalicznej) i nie jest zawężone wyłącznie do pierwszego wprowadzenia na rynek przez producenta lub importera. W zakresie definicji „obrotu”, należy podkreślić, że ustawa o jakości handlowej w art. 3 pkt 4 odsyła do art. 3 pkt 8 rozporządzenia 178/2002, gdzie „wprowadzanie na rynek” oznacza posiadanie żywności w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania.

Obowiązek zapewnienia zgodności artykułów rolno-spożywczych z wymogami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie handlu detalicznego, a okoliczność zapewnienia na etapie dystrybucji odpowiednich warunków przechowywania i odsprzedaży konsumentom nie jest wystarczającą przesłanką zwalniającą z odpowiedzialności kolejne podmioty zajmujące się dystrybucją niewłaściwej jakości artykułów rolno-spożywczych, w tym sprzedawcę detalicznego. Jak stanowi art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na

rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Potwierdzenie powyższego znajduje się również w wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 2003 r. w sprawie C-315/05 (Dz. U. C331 z 30.12.2006, s. 14) wydanym w trybie prejudycjalnym, z którego wynika, że wprowadzający do obrotu może być odpowiedzialny za jakość, nawet w sytuacji, gdy ogranicza się on, jako zwykły dystrybutor do wprowadzenia produktu w postaci, w jakiej został mu dostarczony przez producenta. Określając ramy prawne wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości przywołał m.in. art. 3 pkt 3 oraz art. 17 rozporządzenia 178/2002, które definiują podmiot działający na rynku spożywczym oraz określają obowiązki tych podmiotów, a także państw członkowskich w zakresie przestrzegania wymagań prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Należy dodać, że kwestia odpowiedzialności podmiotu wprowadzającego do obrotu produkty o niewłaściwej jakości handlowej została wyjaśniona m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lipca 2012 r. (sygn. II GSK 917/11), z którego wynika, że nie tylko producent czy dystrybutor, ale także podmiot działający na rynku detalicznym odpowiada za jakość handlową środków spożywczych w swoim przedsiębiorstwie.

Mając na uwadze powyższe, zarzuty strony w kwestii niewłaściwego zastosowania przez organ pierwszej instancji art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz rozporządzenia 178/2002 należy uznać za bezpodstawne.

W opinii Prezesa UOKiK z całości zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że organ pierwszej instancji ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, wymierzonej w drodze decyzji z dnia 7 maja 2013 r., uwzględnił wszystkie kryteria określone w ust. 5 tego artykułu, a także kierował się zasadami wyrażonymi w art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, z których wynika, że kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnił, na mocy art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów. Tym samym, wykonując dyspozycję tego przepisu w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu niewłaściwej jakości ww. filetów rybnych, Małopolski WIIH prawidłowo stwierdził i uznał:

- stopień szkodliwości czynu - jednym z podstawowych praw konsumentów jest prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego i zdrowotnego, którego częścią składową jest możliwość świadomego podejmowania decyzji w zakresie dokonywania wyboru dóbr. Nieuwidocznie przy rybach mrożonych wymaganych prawem informacji, w tym wprowadzanie do obrotu artykułu rolno-spożywczego niezgodnego z wymaganiami jakości handlowej ze względu na zawyżoną zawartość glazury uniemożliwiło konsumentom dokonywanie wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością.

Należy podkreślić, że rzetelna i pełna informacja o oferowanym produkcie daje podstawy do świadomego wyboru;

- stopień zawinienia - obowiązek wynikający z przepisów o jakości handlowej leżał wyłącznie po stronie kontrolowanego. Winę strony należy rozpatrywać jako niedołożenie wystarczających starań, mających na celu zapobiegnięcie powstaniu nieprawidłowości dotyczących zakwestionowanych produktów, bowiem strona jako profesjonalista działający w branży spożywczej powinna znać przepisy dotyczące tego obszaru. Ponadto obowiązkiem przedsiębiorcy jest zwracanie szczególnej uwagi na fakt, aby do obrotu handlowego nie trafiały artykuły rolno-spożywcze niewłaściwej jakości. Wprawdzie przeprowadzanie wrywkowych badań nie zapobiegnie wyeliminowaniu z obrotu wadliwych partii, jednakże Prezes UOKiK uważa, że poprzestanie tylko na takim twierdzeniu i bierne oczekiwanie, że wprowadzone do obrotu towary są właściwej jakości, nie jest wystarczające do wykazania należytej staranności. Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, strona polegała na otrzymanych od dostawców informacjach i nie podejmowała żadnych dodatkowych działań, które byłyby wystarczająco skuteczne, w celu zapobieżenia wprowadzenia do obrotu produktu niezgodnego z wymaganiami prawa;
- zakres naruszenia – wprowadzanie do obrotu produktów, których oznakowanie nie zawierało wszystkich wymaganych informacji, w tym artykułu rolno-spożywczego o znacznym zawyżeniu zawartości glazury w stosunku do deklaracji producenta jest działaniem sprzecznym z prawem i godzi w interesy konsumentów. Ponadto nierzetelne informowanie w oznakowaniu produktów o ich właściwościach i cechach stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku i stanowi, że jego celem jest ochrona interesów konsumentów;
- oceniając dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych, organ pierwszej instancji uznał, że strona naruszyła przepisy ustawy o jakości handlowej po raz pierwszy;
- określając wielkość jej obrotów, organ pierwszej instancji wziął pod uwagę przekazaną przez stronę informację na temat wielkości przychodu osiągniętego z działalności kontrolowanej placówki.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane powyżej przesłanki były podstawą do wymierzenia stronie kary pieniężnej co najmniej na mocy art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, w wysokości ustalonej przez organ pierwszej instancji, przy minimalnej 500 zł i maksymalnej 3.530 zł (wyrażonej jako pięciokrotność wartości majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie do obrotu zakwestionowanych artykułów rolno-spożywczych).

Prezes UOKiK zauważa, że wyższa zawartość glazury w stosunku do deklarowanej przy wartościach powyżej 20%, jak w omawianej sprawie wskazuje na niewłaściwą jakość z oznakami zafałszowania, które jest zagrożone wyższą sankcją niż niewłaściwa jakość bez

zafałszowania. W tym miejscu należy wskazać, że wprowadzenie nie ma uregulowań, co do minimalnej bądź maksymalnej zawartości glazury, ale poziom stosowany przez producentów w tego rodzaju produktach jest już i tak bardzo wysoki i nieuzasadniony technologicznie. W celu zapewnienia właściwego zabezpieczenia produktu przed działaniem czynników zewnętrznych wystarczający jest udział do 10% glazury. Zawyżenie zawartości glazury stanowi w efekcie zniżenie faktycznej masy netto ryby bez glazury, co należy rozpatrywać pod kątem działania, które w istotny sposób narusza interesy konsumentów.

Utrzymując w mocy decyzję organu pierwszej instancji, Prezes UOKiK uznał, że wymierzona kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w sprzedaży dostępne były tylko artykuły rolno-spożywcze odpowiadające jakości handlowej, a także będzie najmniej uciążliwa z możliwych dostępnych środków. Jednocześnie wymierzona kara spełnia funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając kontrolowanego do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, zwłaszcza z uwagi na wykazane powyżej niedopełnienie należytej staranności co do zapewnienia rzetelnej informacji o nazwie produktu.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w sentencji niniejszej decyzji, stanowiące dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kar pieniężnych stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Tym samym, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Władysław Smoleń
Władysław Smoleń Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „TARKOR”
ul. Stopnica 28
28-136 Nowy Korczyn
2. Małopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Krakowie
3. a/a